

[H. Chr. Petersen.]

maa vi tage det med, og saa maa de Herrer, der gaar imod det, naturligvis tage deres Ansvar. Denne Lov trænger til den Gennemgang, som vi har foreslaaet, og der bliver sikkert ikke Ro om den, førend en saadan Gennemgang har fundet Sted. Den højtærede Minister kan lappe og lappe og lappe, men ingen, hverken den højtærede Ministers Partifæller eller Tingets andre Medlemmer vil føle sig tilfredsstillet, før denne Lov er ført ind paa andre Baner.

Johs. Hansen: Det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds (H. Chr. Petersen) mente, at de Konservative ikke havde været saa nær ved at gaa med til Refusionsordningen, at man med Rette kunde bebrejde dem noget. Jeg ønsker deroverfor at gøre opmærksom paa, hvorledes deres Stilling var i Foraaret 1933.

Først til Loven om offentlig Forsorg. Med Hensyn til den skrev man som et Mindretal i Betænkningen :

„Et Mindretal havde ønsket under Udvalgsbehandlingen at drøfte de principielle Synspunkter for Loven for derigennem at faa indført væsentlige Ændringer.“

Altsaa ønsket at drøfte de principielle Synspunkter for Loven. Man har Lov til at tro, at saa kommer alle de Spørgsmaal frem, der er principielle efter Mindretallets Mening. Hvilke Spørgsmaal er det? Det er Spørgsmaalet om Fattighjælps Virkning, det er Spørgsmaalet om Særhjælp, om Anstaltsforsørgelse, Kommunehjælp og Børnebidrag til enlige Forsørgere. Der er nævnt 5 Punkter i alt, men der er intet om Refusionsordningen. Det kan kun betyde, at paa det Tidspunkt har Mindretallet ikke ment, at Refusionsordningen var et Omraade, hvor det principielt var uenigt med Flertallet; det kan kun betyde, at i det Øjeblik har de ikke gjort Modstand imod denne Ordning og ikke engang taget Afstand fra, at den blev gennemført

Med Hensyn til den anden Lov, jeg nævnte, da jeg første Gang havde Ordet, Arbejdsløshedsforsikringsloven, ønsker jeg at understrege, at efter at denne Lov var vedtaget i Sommeren 1932, paa det gamle Grundlag, blev den i Foraaret 1933, i Maj, behandlet her i Landstinget, og der blev gennemført Ændringer, der jo navnlig tilsigtede at skabe en ny Refusionsordning. Og da var det, at de Konservative, efter her i Tinget at have stillet et Ændringsforslag og kun eet — det var vedrørende Arbejdsgivernes Betaling, en Forhøjelse fra

3 Kr. til 4½ Kr. pr. Arbejder —, efter at have foreslaaet denne ene Ændring og intet derudover, udtalte sig, saaledes som jeg før citerede:

„Mindretallet vil derfor, hvis Ændringsforslaget ikke vedtages, anbefale, at man undlader at stemme for Lovforslaget.“

Jeg kan ikke se rettere, hvis der skal være Logik og Mening i Tingene, end at det maa betyde, at i det Øjeblik man i Udvalget havde sagt ja til at lade Arbejdsgiverne nøjes med at betale 3 Kr. i Stedet for de 4½ Kr., saa havde de Konservative dermed været bundet ifølge deres Stilling, bundet til at stemme for Refusionsordningen i Arbejdsløshedsloven, saa maatte de altsaa i Principet siges at være gaaet ind for denne Refusionsordning.

Jeg vil derfor hævde, at de Konservative i 1933 var saa nær ved, at de i Dag ikke er i Stand til at frigøre sig for Ansvaret. Jeg tror, det er udelukket, at de nu kan komme og hævde, at de paa det afgørende Tidspunkt principielt havde et andet Standpunkt, end Flertallet havde, naar det gjaldt Refusionsordningen.

Veistrup: Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne gjorde sig skyldig i en Misforstaaelse, naar han hævdede, at jeg havde udtalt, det var meningsløst at lægge Beslag paa nogle ministerielle Embedsmænd. Tværtimod, jeg sagde det modsatte. Jeg sagde, at skal den Opgave løses, som her stilles, er det en Centraladministrationsopgave og ikke en Opgave for en Kommission, bestaaende af 20 Mand hentet ind til København rundt omkring fra Landet til Kommissionsarbejde.

Den ærede Ordfører sagde endvidere — jeg forstod for Resten, at det nærmest var henvendt til den højtærede Minister —, at det hjalp ikke noget, at Ministeren maaske vilde indføre visse Ændringer, for det betød ikke noget; man kan blive ved at lappe og lappe, der kommer dog ikke noget godt ud deraf. Jeg tænkte ved mig selv: der maa vel komme noget, som skal vise, at nu bliver det godt. Men der kom ingenting. Det ærede Medlem serverede et nyt „Stykke med bart“, det var det hele.

Socialministeren (Steincke): Jeg anser ikke en Fortsættelse af denne Diskussion for at være af saa stor Vigtighed, at min Middagsmad bør blive kold, og jeg skal derfor skynde mig.

Jeg maa over for det ærede 15de landstingsvalgte Medlem (Oluf Jensen) ind-